

[Justitsministeren.]

paa, at det „tilsigter“, men paa, at det har haft et Resultat. Det ærede Medlem vil altsaa sige, at Handlingen er fuldbyrdet. Nej, det behøver den ikke at være. Det er nemlig nødvendigt, at der staar „tilsigtet“, men vel at mærke, det kræves, at Forholdet har medført et Tab for vedkommende; man maa bruge Ordet „tilsigtet“, thi ophæve den enkeltes Adgang helt til Erhverv gør man ikke paa denne Maade; der skulde langt kraftigere Midler til, man skulde saa slaa ham fuldstændig ned. Her pointeres det, at naar en Flerhed foretager Handlinger, der tilsigter at berøve en anden den frie Adgang til Erhverv, og dette har medført Tab for denne, kan man kræve Erstatning. Det er altsaa ikke kun Forsøg, der her tænkes paa, men det er til en vis Grad en fuldbyrdet Forbrydelse, der har medført Tab for vedkommende, for hvilke der kan blive Tale om Erstatning.

Det ærede Medlem var inde paa, hvordan jeg vilde afgrænse Indholdet af denne Paragraf fra Indholdet af § 259 i Straffeloven. Det ærede Medlem Hr. Trier har tidligere været inde paa det samme Spørgsmaal. Jeg kan derfor svare paa lignende Maade, som jeg svarede den Gang: Hvis denne Lov ikke bliver optaget i Ophævelsesfortegnelsen i den nye Straffelov, vil denne Lov selvfølgelig vedblive at bestaa. Hvis man derimod mener, at denne Lov kun skal have en kort Levetid, bør man opføre den paa Straffelovens Ophævelsesfortegnelse, saa at den kommer ud af Verden.

Forholdet er det, at denne Lov tilsigter at ramme en Pæl gennem visse kollektive Aftaler, fordi der i selve Begrebet kollektiv ligger en vis Fare, som man her vil til Livs. Jeg forstaa Socialdemokraternes heftige Modstand herimod, men jeg maa tilstaa, at jeg forstaa ikke det ærede Medlems Modstand. Socialdemokraterne er imod dette Lovforslag, fordi det ophøjet til Lov vil komme til at gribe ind overfor Fagforeningerne. Men det vilde komme til at gribe ind ikke alene overfor dem — det maa jo være en Trøst —, det vil gribe ind overfor alle Korporationer, baade Arbejder- og Arbejdsgiverforeninger.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var meget højt oppe, saa højt oppe, at jeg dog vil minde ham om det Lovforslag, som Socialdemokratiets Justitsminister fremlagde paa Rigsdagen i 1924, nemlig Forslag til Straffelov, et Lovforslag, som var saa vidtgaende paa dette Omraade, at det her af Regeringen forelagte Lovforslag er det rene Vand imod hint. (*Hans Nielsen:*

Jeg har slet ikke kritiseret Justitsministerens Straffelovforslag. § 259 har jeg ikke sagt noget ondt om). Nej, jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem ikke har sagt noget om det. Derfor er det netop, jeg vil gøre det ærede Medlem bekendt med det, for at det ærede Medlem kan omtale det i sit næste Foredrag.

Den socialdemokratiske Justitsminister foreslog i sin Tid følgende: Med Bøde eller Hæfte eller med Fængsel indtil 2 Aar straffes for ulovlig Tvang den, som ved Vold eller ved Trusel om Vold, om betydelig Skade paa Erhverv eller Formue tilføjer en anden Skade, tvinger til at gøre, taale eller unnlade noget. Altsaa, det ærede Medlem vil se, at naar man, hvis dette Straffelovforslag var blevet gennemført, fremsatte en Trusel om Vold, om betydelig Skade paa Erhverv eller Formue, vilde det kunne bringe den, der fremsatte Trusselen, indtil 2 Aar i Tugthuset.

Det var en Tugthuslov, men den Lov, der her foreslaas, er det ikke. Den rammer det civilretlige ved at gøre visse kollektive Aftaler ugyldige og sætter en forholdsvis moderat Straf derfor. Men det Lovforslag, som Socialdemokratiets Justitsminister fremsatte, var saa vidtgaende, at endog jeg, som det ærede Medlem sikkert opfatter som meget reaktionær, maatte protestere imod det.

Jeg mener nu at have besvaret de Spørgsmaal, det ærede Medlem har stillet til mig, og hvis jeg skulde have glemte noget, er det ikke med Villie. Saa skal jeg være parat til at besvare saadanne Spørgsmaal, naar jeg bliver gjort opmærksom paa Forglemmelsen.

C. C. Heilesen: Jeg vil gerne gøre en Bemærkning i Anledning af den højtærede Justitsministers Omtale af, hvad der efter det foreliggende Lovforslag, ændret saaledes, som af Flertallet foreslaaet, skal forstaaes ved Udtrykket „paa uberettiget Maade“, noget, som det af Hensyn til Lovens Anvendelse vilde være af overordentlig stor Betydning at faa opklaret.

Den højtærede Minister sagde, at man ved Ordene „paa uberettiget Maade“ maatte forstaa paa retsstridig Maade i videste Forstand. Men det, som efter min Opfattelse er det afgørende Spørgsmaal, er, at Lovforslaget, hvis det gennemføres med disse Ord „paa uberettiget Maade“, ikke giver nogen som helst Vejledning om de Afvejelseshensyn, der i saa Henseende skal komme i Betragtning.

Hvad er det for Hensyn, hvorefter det